

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Krawiec (spr.)

Sędziowie: SSA Robert Wróblewski

SSA Edward Stelmasik

bez udziału stron

po rozpoznaniu skargi **T. M.** z dnia 06 lutego 2012 r.

na naruszenie jego prawa do rozpoznania w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy III K 97/06 zawisłej przed Sądem Okręgowym w Opolu

na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. nr 179, poz. 1843 ze zm.)

p o s t a n a w i a:

1. **skargę T. M. oddać,**
2. **kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W dniu 10 lutego 2012r. do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wpłynęła skarga oskarżonego T. M. z dnia 06 lutego 2012r. na naruszenie przez Sąd Okręgowy w Opolu jego prawa do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym, prowadzonej pod sygn. akt III K 97/06, bez nieuzasadnionej zwłoki. Autor skargi domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania w przedmiotowej sprawie, wypłacenia mu sumy pieniężnej w kwocie 2.000 zł i zwolnienia go z obowiązku uiszczenia opłaty od skargi w kwocie 100 zł.

W uzasadnieniu skargi T. M. wskazał na następujące kwestie mające wpływ na przewlekłość postępowania:

- dwukrotne odczytywanie aktu oskarżenia w dniach 20 stycznia 2010r. i 7 lipca 2010r. (w tym drugim terminie Sąd postanowił o prowadzeniu sprawy od początku);
- brak rozpoznania do dnia 30 stycznia 2012r. przez Sąd I Instancji wniosków dowodowych oskarżonego z dnia 10 kwietnia 2006r., w tym wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego;
- przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego R. M. dopiero w dniu 21 listopada 2011r.;
- brak ujawnienia przez Sąd kompletnego „stanowiska” oskarżonego wyrażonego na etapie postępowania przygotowawczego (skarżący w piśmie wymienia numery kart akt, które jego zadaniem nie zostały odczytane na rozprawie);
- brak w aktach sprawy delegacji Ministra Sprawiedliwości dla SSR Mateusza Śwista do orzekania w Sądzie Okręgowym w okresie od 1 lutego 2010r. do 30 kwietnia 2011r.

Przystępując do rozpoznania skargi, Sąd Apelacyjny ustalił następujące fakty:

W dniu 15 lutego 2006 r. do Sądu Rejonowego w Głubczycach wpłynął akt oskarżenia przeciwko 10 osobom, w tym m.in. przeciwko T. M., oskarżonemu o czyny z art. 286 §1 k.k. i inne k.k.

Akta postępowania przygotowawczego liczyły 40 tomów. Łącznie oskarżonym postawiono 47 zarzutów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k., art. 296 § 2 i 3 k.k., art. 585 k.s.h., art. 271 § 3 k.k. i inne. Jednocześnie zawnioskowano do przesłuchania 103 świadków.

W dniu 21 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – na skutek wniosku Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 24 kwietnia 2006 r. – w trybie art. 25 § 2 k.p.k. przekazał sprawę m.in. oskarżonego T. M. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu jako sądowi I instancji (sprawie nadano wówczas sygn. akt III K 97/06).

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2009r. sygn. akt II S 21/09 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu stwierdził, że w postępowaniu sądowym w sprawie III K 97/06 Sądu Okręgowego w Opolu prowadzonej przeciwko T. M. nastąpiła przewlekłość, przez co naruszone zostało prawo oskarżonego do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Pierwsza rozprawa po wydaniu przez Sąd Apelacyjny wskazanego wyżej postanowienia z dnia 18 listopada 2009r. odbyła się w dniu **30 listopada 2009 r.** Sąd postanowił wówczas o wyłączeniu do odrębnego rozpoznania sprawy J. Ż. z uwagi na przeszkody w łącznym rozpoznaniu sprawy tego oskarżonego z pozostałymi oskarżonymi (J. Ż. był ściągany listem gończym).

Rozprawa w dniach **2 i 7 grudnia 2009 r. została odwołana** z uwagi na wniosek nowego obrońcy z urzędu oskarżonego T. M., o zapoznanie się z aktami sprawy. Również oskarżony T. M. złożył podobny wniosek, co spowodowało odroczenie rozprawy do dnia 9 grudnia 2009 r.

Na rozprawie w dniu **9 grudnia 2009r.** odmówiono przyjęcia zażalenia T. M. na postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2009r. w przedmiocie wyłączenia sprawy J. Ż. do odrębnego postępowania, wobec jego niedopuszczalności (k.9723-9725 t.XLIX). Ponadto odwołano rozprawę wyznaczoną na dzień **16 grudnia 2009 r.** z powodu wniosku oskarżonego o zapoznanie się z całością akt sprawy.

Kolejny termin rozprawy wyznaczono na **20 stycznia 2010 r.** Sąd meriti rozpoznał wnioski dwóch oskarżonych o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Nadto prokurator odczytał akt oskarżenia .

Rozprawę przerwano do dnia **25 stycznia 2010 r.** celem odebrania wyjaśnień od oskarżonych, a następnie - z powodu konieczności kontynuowania wyjaśnień przez oskarżonych – przerwano ją do dnia **24 lutego 2010 r.** W tym ostatnim terminie rozprawa nie odbyła się. Odroczone ją na skutek uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego T. M. (obrońca oskarżonego przebywał na zwolnieniu lekarskim).

Z kolei na rozprawie w dniu **3 marca 2010 r.** Sąd Okręgowy – uznając za zasadny wniosek obrońcy oskarżonego z urzędu z dnia 25.02.2010r. - zwolnił go z obrony i celem ustanowienia nowego obrońcy dla tego oskarżonego rozprawę odroczył do dnia 5 maja 2010 r. Ponadto Sąd na podstawie art.387§2 kpk uwzględnił wniosek dwóch innych oskarżonych o wydanie wyroku bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Na rozprawie w dniu **5 maja 2010 r.** Sąd meriti odebrał wyjaśnienia od oskarżonych i uwzględnił wniosek T. M. o kontynuowanie odczytywania jego wyjaśnień na kolejnym terminie rozprawy (jak wskazał oskarżony termin rozprawy zbiegł się z terminem posiedzenia komisji penitencjarnej, która miała obradować m.in. w jego sprawie). Wobec powyższego odroczone rozprawę do dnia 07 lipca 2010r.

Postanowieniem z dnia **7 lipca 2010 r.** Sąd Okręgowy w Opolu, wobec ujęcia oskarżonego J. Ż., połączył sprawę III K 142/09 prowadzoną przeciwko temu oskarżonemu ze sprawą III K 97/06 (k. 10304).

Na kolejnym terminie rozprawy w dniu **7 lipca 2010 r.** Sąd I instancji postanowił prowadzić rozprawę od początku z uwagi na połączenie sprawy J. Ż. z niniejszą sprawą prowadzoną m.in. przeciwko T. M.. Prokurator ponownie odczytał akt oskarżenia, a Sąd meriti przystąpił do odbierania wyjaśnień od oskarżonych. Czynność tę kontynuował na rozprawie w dniach: **28 lipca oraz 9 sierpnia 2010 r.**

Na rozprawie w dniu 09 sierpnia 2010r., z uwagi na plany urlopowe członków składu orzekającego rozprawę odroczone, na podstawie art.404§2 kpk, do dnia 11 października 2010r. Ponadto termin rozprawy wyznaczony na dzień **11 sierpnia 2010 r.** został odwołany z uwagi na wniosek oskarżonego T. M..

W dniu **11 października 2010 r.** Sąd Okręgowy zarządził postępowanie dowodowe. Z wezwanych 17 świadków stawilo się 11.

Rozprawę wyznaczoną na **15 listopada 2010 r.** odwołano z uwagi na nieprzetransportowanie oskarżonego T. M. z Aresztu Śledczego (k. 10667)

Na rozprawę w dniu **8 grudnia 2010 r.** wezwano 19 świadków, a stawilo się 13. Ponadto jeden z oskarżonych złożył na piśmie wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego, liczący 75 stron. Sąd Okręgowy wyznaczył kolejne terminy rozprawy na 19 i 26 stycznia 2011 r.

Na rozprawę w dniu **19 stycznia 2011r.** z wezwanych świadków stawilo się 7. Na kolejnych rozprawach w dniach: **26 stycznia 2011r., 16 lutego 2011r., 23 lutego 2011r., 16 marca 2011r., 23 marca 2011r., 06.04.2011r., 13 kwietnia 2011 r., 20 kwiecień 2011r., 23 maja 2011r. , 22 czerwca 2011r. oraz 06 lipca 2011r.** kontynuowano przesłuchanie świadków. (na rozprawie 23.05.2011r. zeznawali również biegli).

W dniu **29 sierpnia 2011r.** na rozprawę nie stawili się wezwani świadkowie, w związku z czym Sąd postanowił, celem ich ponownego wezwania, z uwagi na brak możliwości przerwania rozprawy, odroczyć ją do dnia 10 października 2011r. Wobec niemożności stawienia się niektórych świadków wydano postanowienia o przesłuchaniu ich na odległość.

Na rozprawie w dniu **10 października 2011r.** przesłuchano za pomocą videokonferencji jednego ze świadków oraz zarządziło podjęcie czynności w celu ustalenia aktualnych adresów zamieszkania świadków, którzy nie stawili się na rozprawę.

W **dniu 21 listopada 2011r.** zeznawał biegły R. M., który podtrzymał opinię z dnia 19 kwietnia 2005r.

Rozprawę wyznaczoną na **21 grudnia 2011r. odwołano** z powodu przebywania sędziego na zwolnieniu lekarskim do dnia 23.12.2011r. (k.12043 t.LXI).

Na kolejnej rozprawie w dniu **30 stycznia 2012r.** (k.12123-12129) odczytano zeznania dwóch świadków, wobec braku możliwości doręczenia im wezwań. Sąd uprzedził oskarżonych o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanych im czynów oraz na podstawie art.170§1 pkt 1 i 2 kpk oddalił m.in. wnioski dowodowe oskarżonego M. zawarte w pismach z dnia 10 kwietnia 2006 r. (k.8096-8098 i k. 11985- 11988) oraz wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych.

Na rozprawie w dniu **20 lutego 2012r.** wysłuchano końcowe wnioski stron i następnie zamknięto przewód, odraczając wydanie wyroku do dnia 24 lutego 2012r.

W dniu **24 lutego 2012r.** zapadł nieprawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Opolu sprawie III K 97/06, w którym uznano T. M. winnym popełnienia czynów z art.296§2 i 3 kk, art.286§1 k.k i inne k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga oskarżonego T. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że skarga oskarżonego z dnia 06 lutego 2012r. podlegała badaniu pod względem ewentualnej przewlekłości postępowania w sprawie III K 97/06 wyłącznie w odniesieniu do okresu postępowania przed Sądem Okręgowym w Opolu, który nastąpił po dniu 18 listopada 2009 r., tj. po dniu wydania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowienia w sprawie o sygn. akt II S 21/09. Jest to zasadne, gdyż dokonanie ponownej oceny okoliczności mających miejsce w okresie, którego dotyczy powołane prawomocne rozstrzygnięcie Sądu, stanowiłoby naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej.

Przechodząc do meritum sprawy, zważyć należy, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia prawa strony do rozpoznania jej sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, trzeba – zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. – mieć na uwadze terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez Sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty, uwzględniając charakter owej sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawłości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

W orzecznictwie wskazuje się, że „ przez przewlekłość postępowania rozumie się w praktyce brak czynności zmierzających do rozstrzygnięcia zachodzący dłużej niż jest to konieczne do rozważenia sprawy bądź zgromadzenia dowodów. Chodzi o to, by czynności zmierzające do wydania orzeczenia kończącego zabierały odpowiednią ilość czasu, to jest odbywały się bez zbędnej zwłoki (...). Taką zbędną zwłoką nie jest każdy upływ czasu, ale dopiero nadmierne odstępstwo od czasu zwykle koniecznego dla wykonania określonych czynności. Przewlekłość postępowania zachodzi wtedy tylko, gdy zwłoka w czynnościach jest nadmierna (rażąca) i nie znajduje uzasadnienia w obiektywnych okolicznościach sprawy” (postanowienie Sądu Apelacyjny w Krakowie z dnia 23 listopada 2010 r. sygn. akt II S 28/10 ; por. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2010r. sygn. akt WSP 13/10; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 09 lutego 2005 r. sygn. akt II S 5/05; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07 kwietnia 2009 r. sygn. akt II S 4/09).

Nie można również pomijać treści art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i rozumienia tego przepisu w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a zwłaszcza użytego w nim pojęcia „ rozsądny termin zakończenia sprawy ”. Zgodnie z tym przepisem każdy ma prawo do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie. Ocena, czy przewlekłość postępowania jest uzasadniona, musi być dokonywana w świetle szczególnych okoliczności sprawy i z uwzględnieniem takich kryteriów określonych w orzecznictwie Trybunału jak: stopień złożoności sprawy, zachowanie skarżącego i odpowiednich władz oraz znaczenie materii objętej skargą (zob. m.in. Kubiszyn v. Polska, wyrok ETPC 37437/97 z 30.01.2003; Jagiełło v. Polska, decyzja ETPC 61437/00 z 30.04.2002 r.; Jedamski v. Polska, wyrok ETPC 29691/96 z 26.07.2001 r.; Malicka-Wąsowska v. Polska, decyzja ETPC 41413/98 z 5.04. 2001 r.; Sobczyk v. Polska, wyrok ETPC 25693/94 z 20..2000 r.).

Pierwsza rozprawa po wydaniu przez Sąd Apelacyjny wspomnianego wcześniej postanowienia z dnia 18 listopada 2009r. odbyła się 30 listopada 2009r. Wówczas doszło do wyłączenia do odrębnego rozpoznania sprawy jednego z oskarżonych - J. Ż. ze względu na jego ukrywanie się przed wymiarem sprawiedliwości. Dla uporządkowania faktów dodać należy, że za wymienionym oskarżonym został wydany list gończy (postanowienie SO Opole z dnia 05 września 2008r. - k.10254-10255 t. LII), przy czym dalsze czynności poszukiwawcze były wykonywane przez Komisariat Policji T.- R. a następnie przez Wydział Kryminalny KWP w B..

Ścigany został w dniu 24 maja 2010r. przekazany z Londynu do Polski i osadzony w Areszcie Śledczym W.- B., o czym powiadomiono Sąd Okręgowy w Opolu odpowiednio pismami z dnia 28.05.2010r. (k. 10191) i z dnia 07.06.2010r. (k.10186). W związku z ujęciem oskarżonego J. Ż. Sąd Okręgowy połączył sprawę prowadzoną przeciwko temu oskarżonemu ze sprawą III K 97/06, a konsekwencją tego było wydanie postanowienia o prowadzeniu rozprawy od początku i konieczność ponownego odczytania aktu oskarżenia przez prokuratora.

Zdaniem autora skargi zarówno wymienione wyżej orzeczenia odnoszące się do J. Ż. jak i bierność Sądu w poszukiwaniach tego oskarżonego spowodowały przewlekłość postępowania. Jednakże analiza całokształtu czynności podejmowanych przez Sąd w tym zakresie nie uprawnia do takich wniosków.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że całkowicie bezzasadny jest zarzut polegający na przypisaniu Sądowi I Instancji bierności w poszukiwaniach oskarżonego J. Ż.. Sąd Okręgowy wydał za nim list gończy, natomiast faktyczne czynności poszukiwawcze prowadziła Policja. Sąd monitorował stan poszukiwań oskarżonego o czym świadczą zarządzenia sędziego oraz korespondencja Sądu z właściwymi organami (k.10182, 10183, 10185).

Przechodząc do dalszych rozważań należy wyjaśnić, jakimi względami kierował się Sąd Okręgowy podejmując decyzję o wyłączeniu sprawy J. Ż. do odrębnego postępowania, a następnie decyzję o jej połączeniu ze sprawą III K 97/06.

Przewidziana w art. 34 § 1 i 2 kpk właściwość dotycząca łączności przedmiotowej polega na rozpoznaniu w jednym postępowaniu spraw osób, których czyny pozostają w ścisłym związku, uzasadniającym jednoczesne ich rozpoznanie (współsprawcy, podżegacze, pomocnicy oraz osoby, które popełniły inny czyn zabroniony, który jest jednak ściśle związany z czynem zabronionym sprawcy głównego). Jeżeli zachodzą okoliczności utrudniające łączne rozpoznanie spraw tego rodzaju, można wyłączyć i odrębnie rozpoznać sprawę danej osoby lub o poszczególne czyny (art. 34 § 3 kpk). W orzecznictwie wskazuje się przy tym , że "wyłączenie do odrębnego postępowania może być koniecznością wynikającą z faktu ukrywania się jednego ze sprawców" (post. SA w Katowicach z 30.4.1991 r., , OSA 1991, Nr 4, poz. 20), a zatem zachodzi sytuacja jak w przedstawionym wyżej przypadku.

Sąd Okręgowy w analizowanej sprawie, mając na uwadze sprawność prowadzonego postępowania oraz fakt, że nie udało się ująć oskarżonego J. Ż., podjął prawidłową decyzję o wyłączeniu sprawy tego oskarżonego do odrębnego procedowania. Okoliczność, że Sąd wydał później postanowienie o połączeniu sprawy tego oskarżonego ze sprawą III K 97/06 w żadnym wypadku nie zaprzecza trafności obu orzeczeń, gdyż - co trzeba podkreślić - były one podejmowane w różnym stanie faktycznym.

Łączne rozpoznanie sprawy wszystkich objętych nią osób zapewnia wszechstronne wyjaśnienie okoliczności owej sprawy i prawidłowe osądzenie sprawców. Racją takiego właśnie trybu procedowania jest nie tylko prawidłowość wyrokowania (trudniejsza do osiągnięcia w odrębnych procesach, w różnym czasie i przed różnymi sędziami), ale i unikanie mnożenia kosztów wynikających z kilkukrotnego wzywania tych samych osób (świadców, biegłych), czasu przeznaczonego na różne postępowania, itd. (post. SA w Krakowie z 1.9.2003 r., , Prok. i Pr. - wkł. 2004, Nr 5, poz. 3

Jest to słuszne nie tylko z punktu widzenia realizacji zasad prawdy oraz trafnej represji (art.2§1 i 2 kpk), ale także z punktu widzenia zachowania elementarnych gwarancji procesowych, które byłyby zagrożone wówczas, gdyby osoba będąca oskarżonym w jednej sprawie przesłuchiwana była w charakterze świadka w innej. Równie istotną okolicznością w rozpatrywanej sprawie było to, że przed podjęciem przez Sąd Okręgowy decyzji o prowadzeniu sprawy od początku, postępowanie sądowe nie było dalece zaawansowane, bowiem nie zakończono nawet przyjmowania wyjaśnień od wszystkich oskarżonych.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 11 maja 2005r. sygn. akt II S 26/05, podkreślił, iż ustalenie przewlekłości postępowania nie jest zależne jedynie od upływu czasu i subiektywnych odczuć skarżącego, lecz jest wypadkową czynników obiektywnych oraz czasu niezbędnego do podejmowania działań zgodnych z obowiązującymi przepisami, przewidującymi zachowanie określonych procedur.

Przystępując do dalszych rozważań należy zauważyć, że w początkowym okresie postępowania tj. do momentu wydania orzeczenia o prowadzeniu sprawy od początku, sprawność owego postępowania była częściowo zakłócona. Wynikało to z działań podejmowanych przez oskarżonego T. M., polegających na składaniu wniosków o odwołanie lub odroczenie rozprawy. Działania te polegały wprawdzie na korzystaniu z przynależnych oskarżonemu uprawnień strony procesowej, nie pozostawały jednak bez wpływu na szybkość postępowania.

Mimo początkowych zakłóceń, jakie towarzyszyły procedowaniu w przedmiotowej sprawie, nie stwierdzono, aby doszło w niej do przewlekłości postępowania. Należy bowiem podkreślić, że Sąd Okręgowy wyznaczał kolejno terminy rozpraw bez zbędnej zwłoki, a odstępy czasowe między nimi nie były długie. Każda przerwa lub odroczenie rozprawy miało swoje uzasadnienie. Przewodniczący tylko jeden raz odroczył rozprawę na podstawie art.404§2 kpk z uwagi na

plany urlopowe. Jeden raz rozprawa została odroczone z powodu choroby przewodniczącego. Rozprawa wyznaczona na 15 listopada 2010r. została odwołana ze względów losowych (brak możliwości przetransportowania oskarżonego T. M. we wcześniej ustalonym terminie).

Należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 03 września 2003 r. sygn. akt II CKN 425/01, że o przewlekłości postępowania można mówić dopiero wówczas, gdy pomiędzy kolejnymi czynnościami procesowymi występują długie, nieuzasadnione przerwy albo też pewne czynności nie są podejmowane w ogóle. Natomiast w rozpatrywanej sprawie nie stwierdzono, aby zaszły takie okoliczności.

Odnośnie zarzutu skarżącego dotyczącego braku rozpoznania do dnia 30 stycznia 2012r. przez Sąd I Instancji jego wniosków dowodowych z dnia 10 kwietnia 2006r., należy stwierdzić, że okoliczność późniejszego rozpoznania tych wniosków, nie miała żadnego wpływu na szybkość i sprawność prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania. Bez znaczenia dla szybkości postępowania jest również przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego R. M. w dniu 21 listopada 2011r. Dowód ten został przeprowadzony bezpośrednio po dowodach z zeznań świadków, co wynikało z przyjętego przez Sąd orzekający sposobu procedowania w sprawie.

Dwa kolejne zarzuty tzn. brak ujawnienia przez Sąd kompletnego „stanowiska” oskarżonego wyrażonego na etapie postępowania przygotowawczego oraz brak w aktach sprawy delegacji Ministra Sprawiedliwości dla SSR M. Ś. do orzekania w Sądzie Okręgowym w okresie od 1 lutego 2010r. do 30 kwietnia 2011r., są zarzutami procesowymi (obraza art.410 kpk i art.439§1 pkt 1 kpk). W związku z tym należy podkreślić, że Sąd rozpatrujący skargę na przewlekłość postępowania nie może wykraczać poza ramy określone przedmiotem tego postępowania, co w konsekwencji oznacza, że powyższe zarzuty mogą być rozpatrzone tylko w postępowaniu apelacyjnym, a nie w trybie ustawy z dnia 17 marca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

W tym stanie rzeczy – mając na uwadze powyższe – Sąd Apelacyjny uznał, że złożona przez oskarżonego skarga na przewlekłość postępowania jest bezzasadna, w związku z czym orzekł jak na wstępie.

Na podstawie art. 623 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego z opłaty stałej od skargi w kwocie 100 zł, albowiem skarżący wykazał, iż ze względu na sytuację majątkową uiszczenie wymaganej ustawowo opłaty byłoby dla niego zbyt uciążliwe.